

Tohle stipendium mi bylo šité přímo na míru.

Můj mozek se rozjel na plné obrátky ve snaze vymyslet, jak moje geekovské hobby využít v každodenním životě, když vtom si Gabe za mnou odkašlal.

Sakra, no jasně. Ještě jsem jim nevysvětlila, že mám přítele.

Strčila jsem si časopis pod paži a otočila se ke svým kamarádům čelem. „Kluci, Jesseho už určitě znáte.“

„Ne,“ odsekl Spencer. „Já ne.“

On mi to rozhodně nehodlal usnadnit, že ne? „Jesse, tohle jsou mí kamarádi Gabe a Spencer.“

„Nazdárek,“ usmál se Jesse bez jediné stopy nervozity v hlavě. Oblečení měl stejně ležérní, jako byl on sám: Vansky a pytlovitě džíny, jednoduchá modrá košile a přes ni příliš velký svetr, na hlavě oblíbenou tmavě modrou pletenou čepici.

„Rád tě poznávám,“ řekl Gabe a pak Jessemu skoro násilím vepchal do ruky housku. „Housky, tvaroh. Dobrý? Dobrý. Takže...“ Zvedl obočí. „Ty a Bea spolu chodíte? Jako kluk a holka? Rande a muchlovačky a –“

„To myslíš vážně?“ skočila jsem mu do řeči.

Gabe pokrčil rameny. „No, když nám detaily nechceš ujasnit ty, myslel jsem, že by mohl Jesse.“

Jesse se ke mně obrátil a naklonil hlavu k rameni. V ruce pořád ještě držel housku. „Tys jim o nás neřekla?“

Sakra. Upřímně řečeno, jít s pravdou ven s sebou neslo strašně moc emocionálních proměnných. Přijmou Jesseho moji kamarádi? Přijme on je? A jak se srovná s naší outsiderskou pozicí ve školní hierarchii? Celé léto jsem se těmhle otázkám dokázala vyhýbat, a i když byl teprve první den školy, už teď se mi stýskalo po dnech, kdy jsme se s Jessem mohli jen tak poflakovat u nás v obýváku a nikdo z toho nedělal vědu.

Takže místo abych jim řekla pravdu, změnila jsem téma. „Asi bysme měli jít. Nechceme přijít pozdě v první školní den, co?“

„Nechceme?“ Gabe se uvelebil na pohovce a já a Jesse jsme se mu rázem vypařili z hlavy. „Já teda rozhodně nespěchám na to, až mi někdo zas nakope zadek.“

Spencer se uchechl. „Kdybys jen dokázal nepouštět si pusy na špacír před fotbalovým týmem, nebo jim nenechal vyhodit trenéra, byl bys v pohodě. To já na druhou stranu...“ Přejel si prstem přes krk a s vypláznutým jazykem svěsil hlavu na stranu. „Já jsem mrtvej.“

„Možná to letos bude jiný,“ ozval se Jesse. „Jako víte co, už jsme ve čtvrtáku. Nebudou se teď spíš všichni vozit po lidech z prváku?“

Jesse byl na Fullerton Hills jen jedno pololetí, ale to stačilo, aby si udělal jasnou představu o tom, kde je ve školní hierarchii naše místo – tedy na samém dně – takže jsem musela ocenit jeho bezbřehý optimismus.

Gabe hodil nohy na konferenční stolek. „Ty vole, po nás se vozí i prváci.“

„Tak možná kdybyste byli trochu nenápadnější?“ navrhl Jesse. „Víc splynuli?“

Zachvěla jsem se. Jasně, byla bych strašně ráda, kdybychom víc zapadli a splynuli, ale poslední, co bych chtěla, bylo, aby se kvůli tomu moji kamarádi museli měnit.

„Jak přesně bych měl splynout?“ sjel ho ledovým pohledem Spencer. „Jako že kdybych předstíral, že jsem opravdu teplej, přestali by mi ve škole nadávat do buzerantů?“ Kývl směrem ke Gabeovi. „Bez urážky.“

„V pohodě,“ řekl Gabe. „Ale víš co, kdybys byl opravdu okázale teplej, nejspíš by tě nechali na pokoji. Ke stereotypnímu